

DOS BARRIS QUE S'ANOMENAVEN BELLVITGE

Les diferències entre Bellvitge Nord i Bellvitge Sud tenen unes causes inicialment urbanístiques. Ja hem vist com els primers blocs de la zona sud es van ocupar a mitjan 1965. Els primers blocs del nord s'ocuparan a finals de 1968. Entre aquests dos nuclis habitats hi va haver durant molts anys una extensió de terreny sense urbanitzar que dificultava molt el pas de l'un a l'altre. L'obertura de la Rambla Marina, l'eix de divisió, no va facilitar les comunicacions, com es podia esperar. Durant molt de temps van ésser dos barris diferents, amb escasses interconnexions. Cada una de les dues parts del barri va seguir unes vies molt diferents degut en part a aquesta situació.

Essencialment, els dos sectors es diferenciaven pel fet que mentre Bellvitge Sud desenvolupava entitats culturals, esportives, etc., a Bellvitge Nord van sorgir associacions de tipus reivindicatiu, que lluitaven contra la situació urbanística del barri.

És evident que tan sols per la separació física no es justifiquen unes diferències tan profundes. Van haver-hi d'intervenir altres factors per tal que dos col·lectius humans d'igual extracció social i cultural que es movien en ambients morfològicament iguals, produïssin dos tipus d'entitats tan desiguals.

De fet, alguns d'aquests factors ja s'han esmentat. La intervenció del Departament de Promoció Social d'ICC va ésser decisiva a Bellvitge Sud. Va crear un teixit associatiu on no hi cabia la reivindicació, on s'obstaculitzava la iniciativa popular, i al mateix temps s'hi oferien una sèrie de serveis que cobrien algunes de les necessitats dels veïns.

També s'han esmentat anteriorment els diferents caràcters de les parròquies amb dues maneres d'entendre el compromís amb els problemes del barri.

Hi ha també uns altres tipus de factors que podríem anomenar subjectius. Ja he remarcat que al sector Sud hi va predominar entre els veïns l'esperança de tenir un barri modèlic, esperança fonamentada per l'eufòria oficialista. És evident que això constitueix un fre per l'aparició d'una consciència de malestar capaç de desenvolupar un associacionisme

reivindicatiu. A més a més, no existien nivells de relació anteriors rellevants entre els veïns d'aquella part del barri, cosa que ja és un fre per a qualsevol tipus d'associacionisme i es va deixar la iniciativa al DPS. El desarrelament dels nouvinguts va ésser molt més important entre els primers residents del sud que entre els del nord que ja tenien unes intenses relacions anteriorment a la seva arribada a Bellvitge.

I aquest és, precisament, el darrer factor: la procedència dels primers habitants de Bellvitge Nord. Els dos primers blocs, a l'extrem de dalt de l'avinguda Europa, van ésser assignats als socis de la Cooperativa d'Habitatges de la Bomba. El col·lectiu procedent de la Bomba, un barri de barraques situat al sud-est del terme de l'Hospitalet, sota de la Gran Via, havia format la cooperativa com un mitjà d'associar-se per defensar els terrenys on estaven assentats i d'on els volien expulsar.

La solució al seu problema va consistir en oferir-los pisos a Bellvitge.

La consciència de la divisió i les diferències entre ambdós sectors del barri es va poder palpar en les intervencions dels participants al taller durant totes les sessions. En això sí que va existir unanimitat. Alguns dels arguments entorn al problema van ésser com segueix:

«Existen dos Bellvitges, el Bellvitge de orden y paz, donde estaba la administración de la urbanizadora, de las cooperativas de la Iglesia, la casa-cuartel de la guardia civil (es refereix a algunes escales habitades per guàrdies civils i les seves famílies), los colegios, etc... y los que estábamos más alejados, en el norte, éramos los más desarraigados, los más virulentos. (...) No teníamos tantos servicios, teníamos más reivindicaciones a hacer, teníamos falta de escuelas...»

«En el Aula, vi diferencias impresionantes en las personas que estaban más tiempo en Bellvitge, es decir las mujeres. Cuando montábamos actividades para mujeres (...) se iban apuntando las señoras. El primer día todo el mundo se encuentra y había mayoría de mujeres del norte o del sur, por casualidad. El aspecto físico era diferente. Las mujeres de Bellvitge Sur iban más peinadas, más arregladas, otras conversaciones,

otro estilo de vida. Las mujeres de Bellvitge Norte eran más folloneras. Y automáticamente, si hay más mujeres de Bellvitge Norte, i ban desapareciendo de este mini-grupo las mujeres de Bellvitge Sur, y viceversa. Estos son mis recuerdos del Aula de los años 79-80».

«Cuando vinimos a Bellvitge habían más problemas, no teníamos nada. Bellvitge Norte ha padecido más, se ha luchado más».

«Primero se hace la parte vieja, y se montan una serie de servicios, pero ya han pasado unos años; el principio fue igual de duro. (...) Los primeros años malos los pasamos igual los dos».

«En Bellvitge Norte se da la coincidencia de una parroquia peleona y una cooperativa peleona, que fue la cooperativa de La Bomba, y estos dos factores unidos dieron una cultura que caracterizó Bellvitge Norte y que sigue la diferencia, bastante. Porque siendo un tipo de población exactamente igual, los comportamientos cotidianos son muy diferentes».

«En esta época (1971) pasar de un Bellvitge a otro, era una odisea».

«Teníamos un canal por enmedio que lo teníamos que saltar. No te creas... había un canal de aquellos de medio metro de agua».

«Yo tenía que ponerme las botas para ir de un sitio a otro...»

«Entonces éramos dos barrios diferentes».

Per tant, la presència dels veïns de La Bomba va tenir una importància capital en la caracterització de la part nord de la barriada.

El grup de La Bomba tenia una forta tradició reivindicativa, i dins el seu es comptava amb una xifra important de militants comunistes, i eren líders naturals el matrimoni Felipe Cruz i Pura Fernández. En arribar a Bellvitge van continuar fent allò que feien des de feia molt de temps: lluitar per un lloc digne on poder viure.

«El grupo que llegó a La Bomba, era el grupo más politizado».

«En mayo del 69 llegué al segundo bloque de la avenida de Europa. Yo desconocía a la gente (...). Con las primeras aguas de aquel año me encontré con una señora y unos señores que estaban con unas banquetas, donde está el cruce, con unas cañas pescando. Eran la Pura, Felipe Cruz y algún otro joven, el marido de Maribel. Y con mis inquietudes, les pregunté «a qué se debe ésto», y me contestó que aquello lo hacían reivindicando que allí no se podía pasar, que era verdad, que era todo barro (...). A partir de allí vi que en el barrio había algo que a mí me iba».

«Vinimos aquí, pues igual que habíamos estado allí (La Bomba), a luchar, que no había de nada en este lado de Bellvitge».

«Pedir los autobuses y las escuelas, eso fue llegar a Bellvitge y tener una lista de reivindicaciones y un bombardeo continuo en el Ayuntamiento».

En l'únic número del «Boletín Informativo» de la Cooperativa del mes de desembre de 1968, ja trobem un contingut reivindicatiu important, força més gran que l'actitud complaent per haver aconseguït el seu pis. Al cap d'un mes d'haver ocupat els pisos, diuen coses com les que segueix:

«Nuestro Bloque está lindando con el viejo Hospitalet, dentro de un grupo de bloques en construcción, en una zona todavía sin urbanizar, lo cual es ya de por sí un problema importante y que habremos de abordar con energía, conforme se vayan ocupando los demás bloques próximos al nuestro. Vendrán centenares de nuevas familias con los mismos pro-

blemas que nosotros; así que, por tanto, valga la expresión, nos irán llegando refuerzos».

Al principi les seves protestes van ésser fetes per mitjà de la Junta de la seva Cooperativa d'Habitatges, com va succeir el mes d'agost de 1969 en quant a la qualitat de l'acabat dels pisos. Però molt aviat creen una associació on hi càpiguen tots els veïns a la qual no trigarien a integrar-se alguns dels que estaven organitzats entorn de la parròquia, la consciència social dels quals era impulsada dia a dia pel rector Josep M. Fabró.

És així com naixerà, a finals de 1969, la Comissió de Barri. La creació de comissions de barri era una consigna llançada per l'oposició antifranquista - fonamentalment el PSUC i OCE (BR)- per organitzar el moviment veïnal, de forma paral·lela a les comissions obreres en el moviment obrer. La intervenció del PSUC, l'únic partit organitzat al barri en aquells moments, va ésser decisiva en tot aquest procés. El partit socialista estava representat per un altre lluitador actiu, Joaquim Mengual.

El lligament entre el moviment veïnal i el moviment obrer era molt estret. El paper protagonista dels comunistes en ambdós permetia la seva combinació tàctica. Per altra banda, la gran quantitat de treballadors de la SEAT que vivien a Bellvitge (més de tres mil en aquest període) provocava que qualsevol conflicte en l'empresa automobilística tingués una enorme repercussió al barri. Les entitats veïnals donaven suport a les vagues amb manifestacions i caixes de resistència. Una de les primeres accions de la Comissió del Barri va ésser el recolzament de la vaga de la construcció que també va arribar al polígon i a la Residència el setembre de 1971.

La comissió del Barri anirà desenvolupant tota una sèrie de mobilitzacions veïnals a la vista de les carències i problemes del barri, que l'any 1970 tenia al voltant d'uns vint mil habitants i ni una sola escola pública, ni un mercat, els carrers no estaven urbanitzats, etc. L'abast i el mètode d'aquestes mobilitzacions van anar evolucionant amb el temps. L'any 1971 es produeixen les primeres manifestacions de Bellvitge, que demanen un semàfor a l'extrem superior de l'avinguda Europa. Aquell mateix any des de la Comissió es fa una campanya per aconseguir transports públics per al barri i les manifestacions arriben al Ple de l'Ajuntament i a altres barris de l'Hospitalet. Finalment s'aconsegueix l'obertura de la línia

15 d'autobusos el febrer de 1972 que unia Bellvitge amb Santa Eulàlia. La Comissió no va deixar oblidat el tema perquè les deficiències en el servei van merèixer noves convocatòries de manifestacions.

Aquestes accions estaven encloses en la gran campanya que tenia com a objectius les reivindicacions d'escoles, transports i mercat, i que consistia a combinar accions legals i il·legals. Es començava la campanya amb la recollida de signatures que es presentaven a l'Ajuntament i tot seguit es prenia mesures per a pressionar des del carrer, que solien acabar amb l'ocupació massiva de la Sala de Plens del Consistori quan se'n celebrava algun.

«En estas ocasiones Matías España siempre se cogía a Felipe y le decía: «Felipe ¿Te acuerdas de la España Industrial?. Claro, para hacer delante de la gente que era amigo nuestro. Felipe se quedaba hecho polvo.» (El batlle i el veí havien coincidit també en la fàbrica «La España Industrial» com a amo i treballador/ sindicalista).»

«Matías España era un poco brutote (...), como un industrial, a callar los obreros y ya está.»

«Nos dijeron que no se podía poner un mercado porque Bellvitge era zona residencial»

Aquest va ésser l'esquema d'actuació de la Comissió durant els anys 1971 i 1972 que va culminar el març de 1973 amb una nova presència massiva de veïns al Ple Municipal on van denunciar els pobres resultats de les seves queixes anteriors davant la indiferència de l'Ajuntament, i reiteraren les seves peticions on ara hi afegien mercat, escoles, transports, ambulatori i la substitució de les canonades de gas natural.

De la Comissió va partir la iniciativa de crear un grup de joves quasi des dels primers dies de la seva existència. La intenció i voluntat era associar els joves perquè fessin les activitats pròpies de la seva edat i es relacionessin entre ells, i al mateix temps es feia tot el proselitisme possible dins l'activitat reivindicativa.

«Era cuestión de hablar con los jóvenes, tampoco se hablaba de mucho, pero vaya entre un tango y un pasodoble se hablaba de como estaba la situación de la Formación Profesional o por qué los jóvenes en Bellvitge no tenemos sitios donde reunirnos, pero era muy anodino, porque el primero que se hubiese enfadado y en una ocasión nos llamó al orden, era el párroco Monfort»

El grup es reunia dins els locals de la parròquia i en aquest cas la intervenció parroquial va ésser la mínima. D'aquí va sorgir el primer equip de futbol de Bellvitge Nord. Cal remarcar que l'activitat esportiva era concebuda com un mitjà de fomentar l'associacionisme, i no un fi en si mateix, i va sorgir de manera oposada a la de Bellvitge Sud.

«... lo que pretendían no era tanto el fútbol en sí, como el hacer actividades con los jóvenes que pudiesen llevar a estos jóvenes a organizarse.»

Cap al 1971 un grup de veïns lligats a la parròquia de Sant Joan Evangelista crea la «Asociación Católica de Padres de Familia».

Aquesta entitat i aquest nom eren exigències de la legalitat vigent per a poder funcionar durant aquells anys, en un procés molt semblant al de ASPANISBE. L'ACPF era la tapadora legal d'un col·lectiu amb vocació forta de servei a la infància, principalment docent, amb un considerable component ideològic de classe, incidint en les necessitats dels barris obrers. La seva tasca principal va ésser la creació i la gestió de la guarderia «Tin tin», a partir de novembre de 1972.

Aquest grup participarà en la línia reivindicativa relacionat estretament amb la Comissió -de fet compartien bona part dels seus integrants-. Així fou com el desembre de 1972 es van fer una sèrie de manifestacions davant la conselleria del districte -que s'havia inaugurat feia nou mesos- acompanyades pel lliurament de signatures, per tal que no es retirés el servei de pediatria del consultori del carrer Campoamor i perquè es construís un ambulatori a Bellvitge.

Més endavant, allò que van haver de defensar va ésser la pròpia existència de la guarderia, davant les retallades de les subvencions municipals. Les mobilitzacions van continuar el juny i el novembre de 1974 i l'abril de 1976. La Comissió, i més tard les associacions, van adoptar el tema de la guarderia com un servei important per al barri. Pares i veïns en general van recolzar-la activament i la repressió policial a les mobilitzacions en favor de «Tin tin» també va ésser molt dura.

El cas del col·lectiu de la guarderia és l'exemple d'una colla de grups que van combinar la reivindicació amb la creació i autogestió de serveis, alguns dels quals encara continuen al barri. Això és el que va succeir amb «Tin tin» que avui és la guarderia pública «El Passeig».

La convivència dels grups de La Bomba, que cada cop s'identificava més amb la cèl·lula del PSUC i de la parròquia en la Comissió de Barri, tot i ésser bona no podia durar eternament. Els dos grups compartien uns objectius comuns però els seus mètodes d'organització i de lluita cada vegada eren més diferents. Els de La Bomba-PSUC van començar des dels inicis de 1972 a presentar al Govern Civil uns estatuts d'associació de veïns que continués el treball de la Comissió. Els estatuts declaraven que els objectius de l'associació eren:

Fomentar la creació de centres d'ensenyament.

Adreçar-se als poders públics per demanar serveis públics i també col·laborar en la neteja i ordenació urbanística del barri.

Promoure activitats culturals i recreatives.

Fomentar festes patronals.

Aquests estatuts van trigar quasi dos anys a estar legalitzats, després d'algunes modificacions obligades, i van donar lloc a l'associació de veïns «Bellvitge-Norte».

«Por eso tardaron tanto en legalizarnos, porque nos devolvían los estatutos recortados...»

El grup de la parròquia, en preveure una instrumentalització excessiva del PSUC, va redactar els estatuts d'una altra associació de veïns, els quals es van aprovar el març de 1973. Així va néixer l'associació «La Marina» els

primers estatuts de la qual declaren que la seva finalitat és: «la realización de actividades artísticas y recreativas (...) con el fin de promocionar un clima de conocimiento familiar entre los habitantes del barrio...» i també per obtenir solucions al problema de l'ensenyament a Bellvitge. És especialment significatiu que entre les vocalies de l'associació no n'existís cap d'urbanisme.

«... ya cada uno queríamos llevarnos el agua a nuestro molino, a pesar de que nos llevábamos muy bien y todos queríamos lo mismo, pero cada uno... y entonces salió «La Marina».

«Aunque seguíamos agrupados, los que no éramos políticos, o sea los que no estábamos metidos en el Partido... seguíamos unidos, pero nosotros sabíamos que ellos iban por otra vereda. (...) pero no nos separamos, los trabajos siguieron conjuntos».

«Lo mismo que en «Bellvitge-Norte» había un peso específico del PSUC, muy fuerte, hasta tal punto que en algunos momentos, en las reuniones parecía que era la célula de PSUC, y decíamos que había que hacer un esfuerzo para que a estas reuniones vinieran vecinos que no tuvieran nada que ver. En el otro lado, y se constató esto posteriormente, también había una influencia ideológica de izquierda muy fuerte, cuantitativamente reducida pero cualitativamente importante, (...) un grupo que se constituyó como Unificación Comunista de Liberación, que era un grupo que estaba desarrollando en Cataluña las teorías de los grupos autónomos italianos. Era un grupo que, cuando empezó la lucha de la torre, aquí en el paseo, había observadores italianos, del partido homólogo italiano (...). Y ocurrió que María, que era una monja, que resultó después que estaba vinculada al FRAP, una vez tuvo que hacer un informe para el FRAP y el informe vino desarrollado de tal manera que la revista del FRAP sacó una manifestación de vecinos de Bellvitge y delante iba la pancarta del FRAP, y ellos decían «gran manifestación a favor de la tesis del FRAP». Hubo un cabreo impresionante en el barrio con este tema.»

«-Para mí, «Bellvitge-Norte» era un partido político. Estaba el PSUC en pleno.

En el momento en que legalizaron «Bellvitge-Norte» ya se fueron todos los del PSUC allá, aunque a la hora de la lucha sí es verdad que estábamos todos juntos».

«En el PSUC había unas contradicciones terribles con esta historia, que si PSUC que si Comisión de Barrio. Sacamos una hoja y la firmamos como PSUC porque decíamos «a ver si va a ser todo Comisión de Barrio y no se va a ver el PSUC», entonces, de vez en cuando, se hacían cosas así. Pero, sin embargo, cuando la Comisión de Barrio estaba con las grandes reivindicaciones, se pretendía que la gente no se sintiera instrumentalizada».

«Todos recibíamos documentos (...) y se aplicaba a rajatabla (...). convencidos de que había que cumplirlos. (...) La idea era ligar la mejora de las condiciones populares a las reivindicaciones políticas, como un proceso natural porque en aquel momento, como en toda dictadura, cualquier reivindicación popular o social se convierte en una reivindicación política porque chocas con el sistema».

«Las entidades populares, puras y llanas, no han tenido apoyo por parte de nadie. Al no tener ni medios ni función, pues ahí estamos, nos hemos perdido. Tal vez, un poco, la responsabilidad es nuestra, la de ser francotiradores. Pues sí, puede ser, pero es tan dura la estructura de una entidad que te dice que has de hacer las cosas como le gusta al jefe que nos ha costado muchísimo aceptarlo. Y cuando las administraciones han sido partidistas, pues has tenido que dejarlo estar.»

Cal remarcar que l'alineament dels grups Parròquia-Bomba en les associacions «La Marina-Bellvitge Norte» no va ésser mecànica i que hi va haver algun trafegament de persones. Podem afirmar que els veïns relacionats amb alguna organització política van engruixir les fileres de «Bellvitge Norte», mentre que aquells que no ho estaven van anar a La Marina.

Dins el si de la Comissió ja havia existit alguna controvèrsia a l'hora de dissenyar els mètodes de lluita quan alguns veïns que més tard passarien a La Marina eren contraris a les mesures «legalistes» com la recollida de signatures.

Durant més d'un any van conviure dues tendències dins La Marina que podríem anomenar moderades i radicals, units per un refús a compartir l'associació amb algun partit polític, especialment davant la gran força que el PSUC tenia dins la Comissió que ja feia molt de temps que desitjava esdevenir l'associació de «Bellvitge Norte».

Durant els primers temps el grup moderat fou el dominant de la situació. L'associació va seguir la línia de combinar les accions reivindicatives amb les activitats recreativo-culturals. Va absorbir els nuclis associatius que tenia la parròquia: club infantil, club juvenil i llar d'ancians. Organitzaven excursions per a la gent gran i també excursions de veïns el dia 1er. de maig. Feien classes d'escacs i van crear el seu equip de futbol. Els primers mesos de 1974 hi va haver un canvi en l'orientació de l'associació i a poc a poc es va anar decantant cap a les mobilitzacions de carrer.

«La primera junta de La Marina no era de calle, y en el momento que se encontró los primeros problemas, (...) cesó».

El 1972 es va crear la «Peña Bética». El seu orgien és semblant al de la UDB. Uns afeccionats al futbol creen un equip en un bar. L'amo del bar els recolza en tot allò que pot, allí tenen la seu, etc.... i així, al mateix temps, s'assegura una clientela.

Amb la «Peña Bética» veiem el primer exemple d'entitat que demostra un possible interès a recordar el lloc d'origen en l'associació de veïns. Segons l'estudi del SECOD -de qui ja parlàrem-, cap als anys 1972-73 el 40% de la població del polígon procedia d'Andalusia i de Múrcia i bona part del 18% dels nascuts a Barcelona devien ésser els seus fills.

La «Tertulia Flamenca la Giralda» va tenir un procés de formació semblant. Fou la pionera de les entitats folklòriques del barri que surt d'un bar i que, ja en la dècada dels 80, participarà en la creació de la Tertulia Flamenca de l'Hospitalet.

L'any 1973 va ésser un any d'esdeveniments importants. A més a més de la creació de les dues primeres associacions de veïns, aquell any es va produir un canvi al front de l'ajuntament: l'ultra Matias España és substituït el mes de març per Vicenç Capdevila, més disposat a l'obertura. Aquell estiu i durant la tardor cau damunt de Bellvitge una plaga de mosquits, i les rates, sempre abundants, van proliferar durant aquells mesos. A primers d'any va esclatar el problema del gas: les canonades no eren les apropiades i la companyia pretenia que els veïns es fessin càrrec del cost del canvi.

Ja hem vist que aquest problema va ésser enclòs per la Comissió en les reivindicacions generals del barri. Cal remarcar que al sector sud ningú no va fer cap esment del problema.

El problema excedia l'àmbit de Bellvitge. Les reconversions de les canonades ja s'havien plantejat després de dues explosions a Barcelona. La «Coordinadora de Comisiones de Barrio» és qui decideix en una assemblea celebrada en un cinema de Sants, la tàctica que cal seguir. La Comissió de Bellvitge va iniciar una campanya de recollida de signatures. La consigna era que els veïns no havien de pagar, que les responsabilitats corresponien a la companyia.

«A partir de esos movimientos que se hicieron del gas, las patrullas de los coches zetas, ya frecuentaron el barrio, que por cierto hay una pintada que pone «gas sí, pas no» que Alejandro quería poner «pagar no», pero como apareció el Land Rover, pues así se quedó».

Un cop dividida la Comissió, els dos grups que hi havien conviscut mantenen unes postures iguals però actuen separatament.

Des del grup que a finals d'any seria legalitzat com Bellvitge Nord i veient que el problema té una dimensió que excedeix les seves possibilitats d'actuació, decideixen posar-se en contacte amb els presidents d'escala perquè ells canalitzin les opinions dels seus veïns i els facin arribar els acords de l'associació i de les assemblees. En una primera assemblea de presidents d'escala es crea la «comissió del gas», i s'arriba a un acord: els veïns no han de pagar.

En aquest moment sorgeix públicament el futur alcalde democràtic de l'Hospitalet. Els veïns el recorden d'aquesta manera:

«Pujana estava en la parroquia. Era un joven cristiano, y entonces, en un momento dado, le tocó ser presidente de escalera y coincidió con la lucha del gas. (...) Salieron dos chicos, él y otro chico del primer bloque de la avenida de Europa. En aquel momento nos legalizan la asociación «Bellvitge-Norte y el problema es que cuando se miraba los nombres de los que formaba la comisión gestora, todos estaban fichados. Entonces dijimos, vamos a ir a ver a estos dos chicos, que no están fichados ni nada, habían hablado en las asambleas, y eran majos, y les vamos a proponer que se hagan cargo de la asociación de vecinos. Y es cuando Ignacio fue presidente y el otro chico vice-presidente, y los demás éramos vocales».

«Cuando yo llegué a «Bellvitge-Norte», en las juntas el presidente no estaba nunca, pregunté «y el presidente?», «es Ignacio Pujana pero aquí no viene nunca».

«No estaba organizado políticamente, porque yo lo machacaba para que entrase en el PSUC y él estuvo vacilante durante mucho tiempo y finalmente dijo que no, (...) que él tenía antecedentes familiares socialistas, y al final tiró por ahí, pero mucho más tarde».

Tanmateix, ja el 1974, les associacions es dedicaran preferentment a altres temes i el problema del gas serà reprès per altres persones amb postures diferents.

El centre d'atenció del barri passà a ser, el novembre, les eleccions municipals, per escollir els regidors per al terç familiar a nivell de districtes. El primer a manifestar la seva voluntat de presentar-se, fou el president dels «Cabezas de Familia». Ràpidament, un grup de veïns, per a evitar que fos elegit aquest conegut falangista, llançà la candidatura del president del Casal. Això no obstant qui va guanyar les eleccions fou un tercer en discòrdia, Ramiro Gallego, mestre del col·legi La Marina. Els mètodes que utilitzà per a captar vots encara avui són objecte d'acalorada polèmica entre

els veïns del barri:

«Jugó un poquitín con que era profesor del colegio «La Marina» y obligó un poquitín a los chavales a que llevasen a sus familias el papelito, y al día siguiente le trajeron el papel conforme habían votado».

«Para Bellvitge-Norte, de los tres males, el menos malo es Gallego».

«A los de la parroquia de abajo nos dijo «o me apoyais u os acordareis de mí». Y los métodos que empleó para salir elegido fue utilizar a los niños...»

El total de vots emesos va ésser de 3.294, al voltant d'un 20% de la població de més de 21 anys. La participació fou escassa, menor que en altres districtes. No hi ha dubte que va ésser degut a la no intervenció en les eleccions de l'oposició al Règim i que la seva influència en el barri ja era considerable per mitjà de les associacions de veïns.

El motiu de no haver-se practicat un «entrisme» semblant al que s'estava fent dins el moviment obrer caldria cercar-lo en la negativa de la majoria de l'oposició -llevat dels molt moderats i els d'OCE (BR)- de participar en les institucions d'un Estat franquista que volien enderrocar.

Resumint, a Bellvitge Nord va sorgir un associacionisme reivindicatiu que es va enfrontar amb l'especulació salvatge que patia la totalitat del polígon. Encara avui dia es pot palpar la diferència d'actituds remarcada en aquest apartat entre els habitants dels dos sectors del barri.

UN SOL BARRI FINALMENT?

Mentre la part nord del sector anava desenvolupant la seva dinàmica associativa particular, a Bellvitge Sud les circumstàncies impulsaven també a unes noves realitats associatives.